

«El papa Francesc m'agrada!»

▶ Aquestes darreres setmanes hem pogut escoltar sovint la següent expressió: «El papa Francesc m'agrada!». Realment, el nou Sant Pare ha suscitat moltes reaccions d'admiració per la seva proximitat a tots, per la seva senzillesa, la seva austeritat i, sobretot, el seu amor i la seva tendresa envers les persones. La nostra fotografia és un exemple més d'aquest estil del papa Francesc. Durant la seva trobada amb els 6.000 periodistes que varen seguir els fets del conclave i la seva elecció, el Papa saluda amb una mà un periodista invident i amb l'altra mà acaricia el seu gos-guia. Tot un gest franciscà!

GLOSSA

Testimonis de fe

Els mestres i professors de religió de les escoles públiques i les escoles cristianes concertades de Catalunya es reuneixen cada any en una jornada conjunta —enguany a Tortosa, amb 450 participants— amb la finalitat de trobar-se, dialogar i formar-se. També hi ha temps, però, per viure i celebrar la fe entorn la taula de Jesús en la celebració de l'eucaristia. En acabar la jornada, es llegeix un manifest.

El de la darrera trobada diu: «Déu és en la nostra vida i en la vida dels nostres alumnes. La classe de religió està cridada a ser un testimoni que emergeixi en la societat secular, sovint tan allunyada de Déu, fidel al mestratge de Jesús, testimoni d'amor, de servei i de fe.

«Celebrem aquesta jornada en l'Any de la Fe tot responent a la crida d'una nova evangelització. Hem de tenir ben present que, per a molts, la classe de religió és l'únic contacte amb el fet religiós, amb la fe, amb Jesús i amb l'Església de Déu. Volem facilitar la crida, l'anunci de Jesús —camí, veritat i vida— i fer possible la trobada amb Ell, que és el mateix ahir, avui i demà, amb nous

mètodes, nous llenguatges i amb un renovat entusiasme.

«Malgrat la situació de crisi —econòmica, de valors, de confiança...— que ens envolta i ens tenalla, el nostre ha de ser, també, temps d'esperança. Els nostres ensenyaments han de contribuir a donar claus per entendre el moment històric, per configurar criteris que formin homes i dones virtuoses, per consolidar actituds d'amor i de servei, per descobrir la presència de Déu, que passa i torna a passar amb desig d'acolliment i de fer estada en la nostra vida. Els mestres i professors de religió hem d'interpel·lar amb el nostre dir i fer per apropar Jesús als infants i joves. La nostra manera de fer s'ha d'impregnar d'aquest desig de ser testimonis de fe.»

Un bon seguit de propòsits proposats en la jornada i recollits en el document, que en la vida quotidiana esdevenen propòsits viscuts a les aules amb els alumnes i a l'escola amb els companys. «Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna» (Jn 3,16).

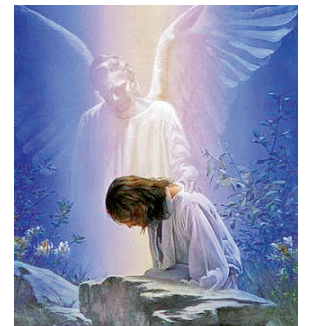
Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Ressuscitats a una vida nova, en l'Any de la Fe

La litúrgia demana en aquesta Pasqua «*que els qui hem conegut la gràcia de la resurrecció del Senyor, ressuscitem a una vida nova per l'amor que ens infon l'Esperit Sant*» (divendres III de Pasqua). Tota la renovació que la Pasqua ens aporta a nosaltres, i que aquest Any de la Fe vol anar aprofundint, és com un «ressuscitar amb Crist a una vida nova». Com diuen els prefacis de Pasqua IV i II, «en Crist, que ha vençut el pecat, tot l'univers es renova i l'home caigut troba la integritat de la vida (...). En la seva mort, la nostra mort ha estat vençuda, en la seva resurrecció, tots hem retornat a la vida».

¿Podem ressuscitar ja ara, abans de la mort? Aquella pregunta de Nicodem a Jesús sobre si l'home pot néixer quan ja és vell (Jn 3,4) reclama un «néixer de dalt», un tornar a néixer, recomençar, i això només l'Esperit ho pot donar. Així s'expressa la nostra fe. Els qui pel sagrament de la fe que és el baptisme, hem estat ja morts i sepultats amb Crist, per les aigües, i la fe de l'Església ens ha acollit, ja hem ressuscitat amb Ell, a una vida nova. I cal que per la gràcia de l'Esperit Sant, que ens infon l'amor de Déu, ho anem mostrant en el nostre viure de cada dia. Viure d'amor i per a l'amor. Així és com la Pasqua il·lumina tot el nostre camí vital; hem de ser «un altre Crist» enmig del món, perquè el món cregui i rebi la gràcia de la seva presència salvadora. Potser ho entenem una mica millor quan parlem amb gent que ha superat un atac de cor, o un càncer, o un accident greu... tots ells ens parlen que després han après a viure de forma diferent, han après a valorar les coses amb un altre ordre de prioritats. ¿I per què no comencem a viure ara ja, encara que no tinguem un infart o una desgràcia? Ens cal néixer de nou, ens cal néixer de l'Esperit.

El nucli de la nostra fe cristiana l'exposa de forma molt bella i sintètica el Cardenal Godfried Daneels: «El sentit de la nostra filiació divina retrobada, l'entrada en la segona infància, el pas de la ciència a la saviesa, del cap al cor; redescobrir Déu com a Pare i entrar amb Crist en l'experiència vital... En això consisteix la fe cristiana, i aquesta experiència és profundament terapèutica per a la nostra civilització». Aquest és el nucli del que vivim i anunciem, humilment als qui ens envolten, perquè ens fa feliços i farà feliç aquell qui s'atreveixi a cercar aquest tresor.

Podem preguntar-nos: ¿en què cal que es renovi la meua vida? Perquè si no volem ser hipòcrites, caldrà que l'estil de la nostra vida sigui un estil de persones ressuscitades, de gent que ha deixat l'estil mundà al darrere, els criteris egoistes del món, per viure el nou estil, la nova vida segons l'Esperit de Jesús Ressuscitat. Això potser crearà sorpresa o admiració, rebuig o sarcasme en els qui ens envolten... i malament rai, si no en creés, perquè potser significaria que pensem com tothom, que actuem com tothom, que som pagans... o mals cristians. Però nosaltres anunciem el Crist i guarim les ferides del món, amb les obres de l'amor de Déu que habita en nosaltres. Ens ho va repetint la litúrgia pasqual ben sovint, perquè ens ho anem fent nostre, ben personalment: «que les celebracions pasquals donin sempre en nosaltres fruits abundosos; que les nostres obres acreditin la fe que professem; i la participació en el sagrament del Fill de Déu ens transformi en homes nous».

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

ELOI ARAN

Religió a l'aula

El portal CatalunyaReligió, amb el suport de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya i el patrocini de l'Editorial Casals, obre un espai d'actualitat religiosa al servei de les escoles i de la comunitat educativa. CatReligió a l'Aula (www.catalunyareligio.cat/aula) presenta recursos digitals per facilitar el tractament dels aspectes vinculats a la religió en els centres d'educació secundària. L'Eloi Aran, arquitecte i teòleg, és membre del consell de redacció de CatalunyaReligió.

Què hi trobem a CatReligió a l'Aula?

És una proposta innovadora d'aplicació de les TIC (Tecnologies de la Informació i la Comunicació) en la matèria de religió, un web pioner amb recursos digitals en línia relacionats amb el currículum d'educació secundària. Fins ara, aquesta era una tasca impensable o titànica per part del món editorial educatiu.

A qui s'adreça?

Principalment, a professors de religió, però també a tota la comunitat educativa i altres agents evangelitzadors, com ara catequistes o grups cristians interessats en la seva pròpia formació. L'usuari hi pot trobar indexat temàticament i en cronologia inversa tota l'actualitat religiosa catalana en clau pedagògica, esdevenint una mena de *Catecisme 2.0* que es nodreix de la realitat eclesial més propera i qualificada en el temps i l'espai.

Quins recursos presenta?

Què donaria un professor per convidar el físic David Jou a l'aula per explicar la relació ciència-fe, per disposar de cançons relacionades amb el tema del dia en clau de pregària o per tenir un recull de premsa per utilitzar a classe? Aquesta pluralitat de recursos, persones i institucions es poden trobar ara gratuïtament al web.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

La vida és adoració i lluita

El dinamisme del Poble de Déu vers el Regne no coincideix pas amb una visió idíl·lica de la vida. En l'Apocalipsi apareix l'actitud correcta: l'adoració a Déu va acompanyada de l'acceptació franca del fet que la vida és lluita. Una lluita repetida, entregada, en la qual guanyes i perds, per arribar a guanyar finalment allò que ha estat promès per Déu: «el cel nou i la terra nova» on habita la justícia.

Què és propi de la lluita? L'esforç, l'acabar les forces..., la mort, la resurrecció; el misteri pasqual, del qual sant Joan ofereix dues petites i precioses paràboles.

La primera és el misteri del gra de blat lliurat a la terra: és fecund i dona molt de fruit. Per què? Perquè tenim en el nostre interior la força d'estimar i aquesta força es manifesta del tot quan l'entrega als altres és més intensa i es fa precisament des de la tribulació, com a superació de la tribulació i de la mateixa mort: «Si el gra de blat no mor...» Llavors, del profund de nosaltres mateixos brolla la vida per als altres. Mireu què fan les mares, els mestres, els cooperants que es creixen en la donació. El goig de Déu és la seva fortalesa. El moribund, en la seva darrera lluita, està invitat a fer l'acte de confiança i de lliurament més intens que ha fet en tota la seva vida.

La segona paràbola és la de la dona que infanta i que ja no recorda el seu dolor perquè ha portat al món una vida humana que, en definitiva, ve de Déu.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(Déu fa créixer les persones.

Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

HECHOS DE VIDA

¡Gracias, madre, por tu amor y tu sonrisa!

Un hecho: en el autobús, sube una madre. Su bebé está dentro del cochecito. Una vez acomodados, la madre se inclina y con el corazón henchido y el rostro iluminado le sonríe y le dice palabras tiernas, imperceptibles... De inmediato, el bebé responde a su madre con una amplia sonrisa, acompañada con movimientos de manos y pies. El niño está aprendiendo a sonreír y a responder al amor de su madre.

En la vida espiritual, en psicología, en pedagogía, se da mucha importancia a la sonrisa de la madre, del padre, de todos.

Utilizamos 17 músculos para ofrecer una sonrisa. Ello implica poner en marcha todo el sistema de energía en los momentos de emoción, de bienestar, de alegría, de gozo.

- Dar una sonrisa cuesta muy poco... y puede ayudar mucho.
- No empobrece a nadie... y enriquece a quien la recibe.
- Tiene una duración corta... pero sus efectos benéficos perduran.

Paul Claudel, en una de sus obras, hace decir al papa Honorio: «Hazles comprender que no tienen en el mundo otro deber que transmitir la alegría.»

¡Gracias madre por tu amor y tu sonrisa!

J. M. Alimbau

(La madre, Ed. Claret, col. «Ayuda personal»)

LA FAMÍLIA, AVUI

L'amor conjugal

Estimar és la més gran de les experiències humanes. Qui no estima o no se sent estimat difícilment es realitzarà com a persona. Ser acollit, valorat, acceptat tal com un és, ser subjecte de diàleg és la millor ofrena que hom pot rebre i oferir.

Déu va crear l'home i la dona com a lloc de trobada i amor especials. Aquesta dualitat cridada a esdevenir unitat actualitza totes les potències humanes, tant corporals —sentiments, sensacions, expressions— com espirituals —experiència d'unitat, d'ideals, de compromís. La manifestació de l'amor és una realitat complexa, que crea història, perquè no és un esdeveniment puntual. Hom creix en la mesura que es comunica i rep, en la mesura que no és un estranger o desconegut en la vida dels altres.

Avui tothom parla d'amor, de fer l'amor. Però un bon observador de la societat diu que es tracta d'un amor líquid, un amor sense consistència. Se cerca l'experiència sensible, corporal, no espiritual, una experiència que no fa història, un amor que cerca més posseir que compartir, experimentar que crear, trobar un cos més que una persona, l'experiència d'immediatesa que fonamentació de futur. Si l'amor no és donació de tota la persona no és autèntic amor. L'amor conjugal demana veritable alteritat. No inventa el sentit del cos i de l'esperit. Parteix del reconeixement del que hom és, en la recerca del que ha de ser corporalment i espiritual la plenitud i complement, la mútua donació i trobada definitiva i sense mentida. Cal descobrir què és, què comporta i com és estimar com mereix la persona. Redescobrir el veritable amor conjugal és el gran repte actual de tots.

Dr. Manuel Claret

Delegat de Pastoral Familiar

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 6. □ Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.) [Ac 16,11-15 / Sl 149 / Jn 15,26-16,4a]. Sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.
- 7. □ Dimarts** [Ac 16,22-34 / Sl 137 / Jn 16,5-11]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès).
- 8. □ Dimecres** [Ac 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jn 16,12-15]. M. D. Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més d'altres advocacions: Miracle, Salut...
- 9. □ Dijous** [Ac 18,1-8 / Sl 97 / Jn 16,16-20]. L'Ascensió del Senyor. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.
- 10. □ Divendres** [Ac 18,9-18 / Sl 46 / Jn 16,20-23a]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.
- 11. □ Dissabte** (■ Lleida) [Ac 18,23-28 / Sl 46 / Jn 16,23b-28]. M. D. Desemparats, patrona de València; sant Anastasi, de Lleida, mr. a Badalona; sant Ponç, bisbe, patró dels herbolaris.
- 12. □ ✚ Diumenge vinent**, l'Ascensió del Senyor (litúrgia hores: 3a setm.) [Ac 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 / Lc 24,46-53]. Sant Pançraç (s. III-IV), mr. romà.

DIUMENGE VI DE PASQUA

▮ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidat d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells, que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres.

Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstinguieu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contreure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

▮ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres dissenys, / i veuran tots els pobles la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig, / vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud, / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

▮ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,10-14.22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspí de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia el nom dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el seu santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.

Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dóna el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

▮ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 15,1-2.22-29)

En aquellos días, unos que bajaron de Judea se pusieron a enseñar a los hermanos que, si no se circuncidaban conforme a la tradición de Moisés, no podían salvarse.

Esto provocó un altercado y una violenta discusión con Pablo y Bernabé; y se decidió que Pablo, Bernabé y algunos más subieran a Jerusalén a consultar a los apóstoles y presbíteros sobre la controversia.

Los apóstoles y los presbíteros con toda la Iglesia acordaron entonces elegir algunos de ellos y mandarlos a Antioquia con Pablo y Bernabé. Eligieron a Judas Barsabá y a Silas, miembros eminentes entre los hermanos, y les entregaron esta carta:

«Los apóstoles y los presbíteros hermanos saludan a los hermanos de Antioquia, Siria y Cilicia convertidos del paganismo. Nos hemos enterado de que algunos de aquí, sin encargo nuestro, os han alarmado e inquietado con sus palabras. Hemos decidido, por unanimidad, elegir algunos y enviároslos con nuestros queridos Bernabé y Pablo, que han dedicado su vida a la causa de nuestro Señor Jesucristo.

»En vista de esto, mandamos a Silas y a Judas, que os referirán de palabra lo que sigue: Hemos decidido, el Espíritu Santo y nosotros, no imponer más cargas que las indispensables: que os abstengáis de carne sacrificada a los ídolos, de sangre, de animales estrangulados y de la fornicación. Haréis bien en apartaros de todo esto. Salud.»

▮ Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia, / riges los pueblos con rectitud / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / hasta los confines del orbe. R.

▮ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,10-14.22-23)

El ángel me transportó en éxtasis a un monte altísimo, y me enseñó la ciudad santa, Jerusalén, que bajaba del cielo, enviada por Dios, trayendo la gloria de Dios. Brillaba como una piedra preciosa, como jaspé traslúcido. Tenía una muralla grande y alta y doce puertas custodiadas por doce ángeles, con doce nombres grabados: los nombres de las tribus de Israel. A oriente tres puertas, al norte tres puertas, al sur tres puertas, y a occidente tres puertas. La muralla tenía doce basamentos que llevaban doce nombres: los nombres de los apóstoles del Cordero. Santuario no vi ninguno, porque es su santuario el Señor Dios todopoderoso y el Cordero. La ciudad no necesita sol ni luna que la alumbre, porque la gloria de Dios la ilumina y su lámpara es el Cordero.

▮ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,23-29)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guardará mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Defensor, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho.

La paz os dejo, mi paz os doy; no os la doy yo como la da el mundo. Que no tiemble vuestro corazón ni se acobarde. Me habéis oído decir: "Me voy y vuelvo a vuestro lado". Si me amarais, os alegraríais de que vaya al Padre, porque el Padre es más que yo. Os lo he dicho ahora, antes de que suceda, para que cuando suceda sigáis creyendo.»

Jesucrist ressuscitat s'apareix als apòstols. Pintura de Duccio di Buoninsegna, Catedral de Siena (Itàlia)

COMENTARI

L'Esperit ens fa recordar i entendre Jesús

El temps pasqual segueix la seva cursa i arriba la preparació de la Pentecosta. La promesa del do de l'Esperit i l'Ascensió de Jesús com a condició per rebre aquest do promès anticipen i preparen la festa de l'Esperit Sant.

L'evangeli d'avui és un fragment del llarg discurs de comiat de Jesús abans de la seva passió. La primera frase empalma amb l'evangeli de diumenge passat, en què Jesús ens donava el manament nou de l'amor mutu. Ara l'amor va adreçat a Jesús: «Qui m'estima farà cas del que jo dic». Dèiem que en la tradició bíblica, l'amor no és un sentiment, sinó un compromís. I així,

estimar Jesús vol dir comprometre's per ell, adherir-se a la seva persona i al seu ensenyament i seguir-lo en la vida de cada dia. Per això ens diu Jesús que qui l'estima farà cas del que ell ens diu. L'amor cristià s'expressa en les obres de cada dia, no en les paraules.

El manament de l'amor ens introdueix dins de la vida trinitària: estimem Jesús, que és el Fill, i per això el Pare ens estima i ve a viure amb nosaltres, i ens enviarà l'Esperit Sant, el Defensor, que ens farà recordar i entendre tot el que Jesús ens ha ensenyat.

La pau que ens deixa Jesús n'és la conseqüència. No és la pau del món, la d'absència de conflictes. És la pau que només Déu pot proveir: la que asserena el cor de la persona i de la humanitat, perquè ens fa re-

posar confiadament enmig dels avalots i les persecucions del món.

Jesús se'n va, però no ens deixa. Resta en l'Esperit que ens promet, en la pau que ens deixa i en l'amor que ens mana. Tanmateix ja no continuarà la seva presència humana entre nosaltres. Se'n va al Pare, d'on ha vingut. Marxa per tornar quan serà el moment final de la recollida dels fruits de la seva sembra. A l'eucaristia trobem els signes de la presència del Ressuscitat entre nosaltres: la comunitat aplegada, la Paraula escoltada, la pau donada, el pa i el vi beneïts, transformats per la força de l'Esperit Sant promès, l'alegria retrobada. Nosaltres que ho veiem, hi creiem!

Jordi Latorre, SDB

Recés per a laics a Balaguer: «Viure la joia de ser batejats»

El dissabte dia 20 d'abril, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va predicar amb tres intervencions un recés de tota la Jornada especialment ofert per als fidels laics del Bisbat d'Urgell, i que era una proposta dins l'Escola diocesana de formació permanent.

Hi van assistir una seixantena de persones que van participar de la pregària litúrgica en comú i la pregària personal amb temps de silenci, amb tres aportacions del Sr. Arquebisbe.

La Jornada de recés va culminar amb l'Eucaristia al Santuari del Sant Crist de Balaguer, dins la qual va rebre l'Admissió als Ordes el candidat al Diaconat permanent Josep Caba, de la Parròquia de Linyola.

Visita de la Reial Acadèmia de Ciències de l'Economia

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep Episcopal, Mons. Joan-Enric Vives i Sicília va rebre divendres 19 d'abril els membres de la Reial Acadèmia de Ciències de l'Economia i Finances d'Espanya, en una audiència al Palau Episcopal. A l'acte van assistir el Representant del Copríncep, Mn. Josep M. Mauri, i la Secretària General dels Serveis del Copríncep Sra. Conxita Garcia-Moyano.

La Reial Acadèmia estava encapçalada pel seu President, Sr. Jaume Gil, Vicepresident i Secretari. Entre els membres destacats, hi ha l'ex-cap de Govern d'Andorra, Óscar Ribas.

Concert de l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell a la Col·legiata de Santa Maria de Gerri de la Sal

La Col·legiata de Gerri de la Sal va acollir el diumenge 14 d'abril, un concert de celebració del 10è aniversari de l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida, que va aplegar nombrosos representants de l'àmbit local dels Pallars i de l'Alt Urgell i que va omplir el temple de gom a gom.

Sota la direcció d'Alfons Rever-té, els músics van interpretar magistralment l'*Obertura de Russian i Ludmilla*, de Mikhaïl Glinka i la *Simfonia número 5, OP. 64* de Piotr Ilyich Tchaikovsky. El lema del concert, «El nostre Auditori, el Territori», volia posar de manifest, segons que va dir en el parlament inicial el President de la Diputació de Lleida, Sr. Joan Reñé, la implantació i la connexió que l'orquestra té amb tots els racons del territori de Lleida. La tria de l'escenari va ser explicada pel Sr. Reñé: «per la simbologia històrica de l'antiga abadia de Santa Maria, perquè d'aquestes parets en va sorgir una idea de país i d'organització de la societat basada en la pau, en la reflexió i el treball i també perquè el romànic és un corrent arquitectònic directament lligat al naixement del nostre país».

A l'acte va assistir el Vicari General del Bisbat d'Urgell, Mn. Josep M. Mauri.

Admissió als ordes de Josep Caba Masana, al Santuari del Sant Crist de Balaguer

En l'Eucaristia pasqual del dia 20 d'abril al Santuari del Sant Crist de Balaguer, l'Arquebisbe d'Urgell va admetre als Sagrats Ordes el Sr. Josep Caba, que Dilluns Sant havia rebut els ministeris d'Acolitat i Lectorat a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, dins la missa crismal.

Josep Caba i Masana és natural de Linyola, casat, pare i avi, actualment jubilat del seu treball, i pròximament rebrà l'Orde del Diaconat per exercir-lo permanentment en les missions que el Bisbe li demani.

L'Admissió als Ordes és un ritu de benedicció solemne de la vocació que el Bisbe ha de concedir a tots aquells que s'estiguin preparant per a algun ministeri ordenat en l'Església, i que ha de precedir la recepció del Diaconat. Amb aquest ritu el que aspira al diaconat o al presbiterat manifesta públicament la seva voluntat d'oferir-se a Déu i a l'Església per exercir l'orde sagrat. I l'Església, per la seva banda, en rebre aquest oferiment, el tria i el crida perquè es prepari adequadament per a rebre l'orde sagrat, i d'aquesta manera sigui admès oficialment entre els candidats al diaconat.

L'audiència de Ràdio Estel-Principat millora dia a dia

Ràdio Estel-Principat té una audiència de 20.000 persones diàries, de dilluns a diumenge, i 49.000 oients han sintonitzat regularment l'emissora durant el mes de març, segons les dades fetes públiques a finals del mes d'abril, en l'estudi general d'audiència fet per primera vegada pel Baròmetre de la Comunicació i l'EGM (Estudi General de Mitjans).

Després de Barcelona, on hi ha més audiència és a les nostres comarques de Lleida, i després a Girona i a Tarragona. Ràdio Estel-Principat té més oients que Ràdio 4, Ràdio Intereconomia, Ràdio Clàssica i que ONA FM.

Nota dels Serveis del Copríncep sobre el dret a la vida

Els Serveis del Copríncep episcopal van fer pública una nota el dia 19 d'abril, després del rebuig del Consell General d'Andorra a debatre sobre una llei sobre l'avortament el dia abans, en la que assenyalen que:

«Respecten i avaluen molt positivament les decisions relatives al dret a la vida i a la seva protecció en totes les seves fases, adoptades en la sessió d'ahir dia 18 d'abril pel Consell General del Principat d'Andorra.

»Ha estat un exercici lliure de les responsabilitats constitucionals del Consell General, que el Copríncep episcopal sempre ha volgut respectar escrupolosament, en ordre a mantenir fidelment els principis, pactes i institucions establerts per la Constitució del Principat d'Andorra.»

Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

LA PLETA

Diverses generacions s'apleguen en la Marxa a Montserrat

La Marxa a Montserrat del Bisbat d'Urgell ha reunit enguany uns quaranta joves i adults en el tradicional pelegrinatge a peu que es fa cada any per Pasqua fins a Montserrat, en una activitat organitzada per la Delegació de Joventut, que anima a nois i noies a viure una experiència d'esforç i de pregària, d'introspecció i també de solidaritat i de companyonia. L'activitat es va dur a terme el cap de setmana del 19 al 21 d'abril, i el clima va acompanyar els caminaires.

Van sortir del poble d'Agramunt el divendres a la tarda, i van fer la primera nit al monestir de Sant Ramon. El dissabte van dormir a Maials, on van rebre la visita de Mons. Joan-Enric, que els va encoratjar en el seu viatge, i el diumenge van arribar al migdia a Montserrat, guiats per l'experiència i el suport dels caminants més majors i per un equip d'avituallament i intenció molt experimentat.

El grup de caminants ha estat encapçalat pel Delegat de Joventut, Lluís Plana. També han es-

tat presents donant suport a grans i joves M. Carme Girart i Mn. Ramon Solé, un dels impulsors del

pelegrinatge que segueix fent el camí cap a la Mare de Déu, any rere any, des de la diòcesi d'Urgell.